

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 12.06.1964, sp. zn. 5 Co 181/64, ECLI:CZ:KSPH:1964:5.CO.181.1964.1

Číslo: 56/1964

Právní věta: K otázce neplatnosti smíru podle hmotného práva (§ 99 odst. 3 o. s. ř.).

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 12.06.1964

Spisová značka: 5 Co 181/64

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení před soudem, Smír soudní

Předpisy: 99/1963 Sb. § 99

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56/1964 sb. rozh.

K otázce neplatnosti smíru podle hmotného práva (§ 99 odst. 3 o. s. ř.).

(Rozhodnutí krajského soudu v Praze ze dne 12. června 1964, [5 Co 181/64](#)).

V souvislosti s rozvodovým řízením došlo mezi manžela před soudem k uzavření smíru o dalším užívání bytu jedním z manželů ve smyslu § 55 zák. č. 67/1956 Sb.

Okresní soud v Příbrami zrušil k žalobě usnesení o schválení smíru se zřetelem na ustanovení § 99 odst. 3 o. s. ř.

Krajský soud v Praze změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu na zrušení smíru a usnesení o jeho schválení zamítl.

Z odůvodnění:

Občanský soudní řád (zák. č. 99/1963 Sb.) přinesl v § 99 odst. 3 závažnou změnu v tom, že připouští, aby soud rozsudkem zrušil usnesení o schválení smíru, jestliže je smír podle hmotného práva neplatný.

Důvodová zpráva uvádí, že smír má povahu dispozitivního úkonu. Schválený smír má účinky

pravomocného rozsudku. Ztrácí je však tehdy, je-li rozsudkem rozhodnuto, že je neplatný. Tím se mění dosavadní stav, podle něhož bylo možno napadnout smír jen návrhem na obnovu řízení. V důsledku toho nebylo možno někdy reparovat smíry, které jako právní úkony nebyly učiněny platně.

Soud může rozsudkem zrušit usnesení o schválení smíru (ne sám smír) jen tehdy, jestliže smír je neplatný podle zásad hmotného práva. Předpokladem je, že jde o smír neplatný v době, kdy jej soud schvaloval. Proto je tu třeba užít ve smyslu § 498 obč. zák. ještě předpisů občanského zákoníka z r. 1950.

Smír byl uzavřen v konkrétní věci mezi dvěma dospělými osobami způsobilými plně k právním úkonům. Není podkladů pro závěr, že by bylo užito lsti, nebo že by došlo k omylu nebo k nátlaku, ať fyzickému nebo psychickému, který by byl po právní stránce závažný. Šlo v podstatě o narovnání, takže ve smyslu § 322 obč. zák. z r. 1950 by omyl byl jen tady právně závažný, kdyby byl vyvolán lstí druhého. Žalobkyně tu však nemůže proti žalovanému s úspěchem uplatnit, že byla v omylu o možnostech svého nastěhování do bytu rodičů v D. H., nezpůsobil-li žalovaný tento omyl svým jednáním, tím méně lstí.

Projevy účastníků byly srozumitelné a vážné. Jsou v souladu s pravidly socialistického soužití, protože manželka se může zavázat pro případ rozvodu vyklidit byt, který až dosud sdílela se svým manželem a § 55 odst. 1 zák. č. 67/1956 Sb. dával takové dohodě přednost před řešením prostřednictvím národního výboru. Podle výkladu Nejvyššího soudu taková dohoda o bytě byla jen tehdy platná, byla-li uzavřena formou schváleného smíru. Nebyl proto porušen ani předpis rodinného práva, ani občanského zákoníka, ani bytového zákona. Smír byl uzavřen platně a jeho obsah nebyl v rozporu s důležitým zájmem obecným (§ 36 obč. zák. z r. 1950).

Smír také tak, jak byl uzavřen, mohl být splněn, kdyby třetí osoby chtěly žalobkyni jako své dceři vyhovět a přijmout ji do svého bytu či domku po provedené kolaudaci.

Z toho plyne, že smír byl z hlediska práva hmotného uzavřen platně a proto nemůže být usnesení, jímž byl smír schválen, zrušeno (§ 99 odst. 3 o. s. ř.).